

[Første næstformand]

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Der gøres indsigelse).

Jeg stillede forslag om henvisning til kulturudvalget, og jeg går ud fra, at det er sekretærkollegerne for partigrupperne, som er enedes om dette. Men der er nu gjort indsigelse, og jeg giver ordet til hr. Bertel Haarder.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil ikke på nogen måde skabe kaos i forretningsgangen, men bare markere, at jeg mener, den sag hører hjemme i uddannelsesudvalget, for det er dér, man ved, hvordan det har fungeret hidtil, og derfor er det det udvalg, der har sagkundskaben. Jeg kræver ikke nogen afgørelse nu, hverken af formanden eller af tinget.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg forstår det således, at der ikke nu fremsættes noget egentligt forslag af hr. Bertel Haarder, og under henvisning til, at enhver beslutning jo kan omgøres ved en ny beslutning her i tinget, skal jeg gentage mit forslag om, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Da der nu ikke er nogen, der gør indsigelse mod det, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om iværksættelse af høringsprocedure med henblik på ændring af loven om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner.

[Af Mimi Jakobsen (CD), Bertel Haarder (V), Gerda Møller (KF), Halvgaard (FP), Ole Vig Jensen (RV) og Chr. Christensen (KrF)].

(Beslutningsforslag nr. B 88. Fremsat 27/2 81).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Spørgsmålet om at høre de højere uddannelsesinstitutioner om, hvordan de i lyset af deres hidtil indvundne erfaringer vurderer styrelsesloven, har jo unægtelig været drøftet ved adskillige lejligheder her i tinget.

Som tidligere sagt mener også jeg, at det vil være rimeligt at foretage en sådan høring. Men jeg har også gentagne gange givet udtryk for, at høring tidligst bør iværksættes i foråret 1982, fordi der efter min opfattelse er gode og saglige grunde til at vente indtil det tidspunkt. Efter min mening vil det, som jeg har anført det også over for uddannelsesudvalget, være en virkelig prøve på omfanget af styrelseslovens bæredygtighed, om man på institutionerne kan klare de nuværende økonomiske vanskeligheder på en sådan måde, at de beslutninger, der tages, bliver baseret på hensynet til institutionernes vel.

Som jeg forleden fik lejlighed til at udtale her i salen i forbindelse med besvarelse af et onsdagsspørgsmål, og som jeg altså vil gentage i dag, har det fremsatte forslag til folketingsbeslutning om omgående høring undret mig i ikke ringe grad, for at sige det mildt.

Sagen er jo den, at jeg for en måneds tid siden var til samråd i uddannelsesudvalget og dér fremlagde et forslag om, at jeg ville opfordre institutionerne til at etablere rådgivende forskningsudvalg bestående alene af fagkyndige, og at jeg betragtede dette forslag som et alternativ til en øjeblikkelig iværksættelse af høringsproceduren.

Der var bred tilslutning til dette forslag i uddannelsesudvalget – der var faktisk slet ikke nogen, der talte imod det – og jeg gik derfor hjem og regnede med at følge den procedure, jeg dér havde fået tilslutning til. Derfor var min forundring altså stor, da man forholdsvis kort efter fremsatte dette forslag; det var i modstrid med det, vi havde aftalt i udvalget.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg fortsat mener, at høring først bør iværksættes i 1982, men spørgsmålet må jo nu drøftes på ny og igen i uddannelsesudvalget, og jeg vil selvfølgelig være villig til en sådan drøftelse.

Jimmy Stahr (S):

Jeg kan henvise til, hvad jeg har sagt ved tidligere lejligheder om noget nær det samme forslag. Det var en afvisning, og det er det også denne gang. Jeg kan egentlig ikke for-

[Jimmy Stahr]

stå, hvorfor man nu pludselig kaster sig ud i et forslag om en omgående høring, altså noget i stil med, at nu stander kaos lige uden for vores vinduer. Jeg finder det faktisk også lidt mærkeligt, at man i bemærkningerne til forslaget taler om ministerens manglende vilje til at tage et initiativ, al den stund ministeren jo gang på gang har sagt, at det er ministerens agt at foretage denne høring, og har nævnt den dato, som nu kom frem endnu en gang, altså foråret 1982. Det er vi som sagt helt tilfredse med.

Bertel Haarder (V):

Når man stiller spørgsmålet: hvorfor stilles dette forslag nu? kan jeg svare: fordi ministeren og ministerens forgænger gentagne gange har sagt: vi kan ikke ændre styrelsesloven, før vi har haft en høringsprocedure rundt på institutionerne. Så siger forslagsstillerne: ja men så gå i gang med den høringsprocedure, så vi ikke længere skal vente på det. Det er i al enkelhed det, forslaget går ud på.

Så siger ministeren, at hun føler, forslaget er »i modstrid med det, vi havde aftalt i uddannelsesudvalget«. Det er citeret efter erindringer, men det blev sagt nogenlunde sådan. Jeg vil gerne gøre opmærksom på for det første, at ministre ikke aftaler noget som helst med udvalg, i hvert fald ikke noget, som kan binde hverken udvalget eller dem selv, fordi en sådan aftale ville være i strid med hele den parlamentariske ordning. Det tror jeg i øvrigt ministeren er helt enig i, så det kan vi springe over.

Men jeg vil gerne personlig beklage, hvis jeg har medvirket til at give ministeren den opfattelse, at jeg skulle mene, vi kunne ud sætte høringsproceduren, fordi ministeren nu vil lave et cirkulære om rådgivende forskningsudvalg. Jeg beklager som sagt, hvis jeg har givet anledning til misforståelsen, men jeg var så himmelfalden, da jeg hørte det, for jeg ved, at forslaget blev til få minutter efter, at ministeren havde forladt udvalget, og der var ingen af dem, der lavede forslaget, som havde den opfattelse. Det behøver vi ikke at bebrejde hinanden, men sådan var situationen altså.

Jeg behøver ikke at bruge mange ord til anbefaling af forslaget – det er der sikkert mange andre der vil gøre – men jeg vil gerne

rejse et spørgsmål, som har tilknytning til sagen. Når forslaget har så mange forslagsstillende partier – 6 er der – kunne det tyde på, at der er en betydelig usikkerhed her i tinget med hensyn til, om styrelseslovens principper nu er de helt rigtige. Spørgsmålet er så, om det i den situation er viist af ministeren at indføre styrelseslovens principper på helt nye områder, nemlig på de danske teknika.

Jeg vil spørge ministeren, om hun her fra talerstolen vil love at udskyde indførelsen af den nye styrelsesordning på de danske teknika, indtil vi har en afklaring af, hvad folketinget og ministeren vil med styrelsesloven. Ministeren har jo ikke på noget tidspunkt sagt, at hun mener, styrelsesloven er rigtig i alle henseender; hun har bare sagt, at hun først vil have en høringsprocedure og derefter vil se på sagen. Ja men eftersom den høringsprocedure jo altså i seneste fald skal gå i gang om et år og sandsynligvis – hvis et flertal her ønsker det – skal gå i gang meget før, ville det så ikke være oplagt, at ministeren udskød den nye styrelsesordning for de danske teknika? Det vil jeg bede om et ministersvar på.

Gerda Møller (KF):

Det er jo rigtigt, som ministeren siger, at vi har diskuteret styrelseslov mange gange, ikke mindst på mit partis foranledning, og nu er det konservative folkeparti medfor slagsstiller en gang til, denne gang til opfordringen om, at ministeren foretager denne høringsprocedure. Når vi gør det, er det, fordi vi stadig væk er af den opfattelse, at styrelsesloven, som den er nu, ikke fungerer tilfredsstillende på en række områder.

Nu siger ministeren – og det sagde ministeren jo også, som hun selv refererede til, i et svar til mig i folketingssalen ved et onsdagsspørgsmål – at ministeren var forundret over, at jeg dengang stillede spørgsmålet, for hun mente, at når hun ville nedsætte disse udvalg, var den hellige grav velforvaret.

Jeg har notatet fra udvalget, og jeg mener akkurat ligesom hr. Bertel Haarder, at vi ikke har givet ministeren nogen som helst tilslutning. Som jeg har noteret mig det, forelagde ministeren nogle ting; ministeren sagde, at der var et enkelt forhold, der gav anledning til problemer, nemlig at loven ikke indeholder noget om sagkyndige organer vedrørende

[Gerda Møller]

forskningen, og at ministeren derfor ville henstille, at der blev etableret rådgivende forskningsudvalg. Senere ville hun spørge, om henstillingen er fulgt, og høre, hvorledes de fungerer, men hun sagde ikke et ord om, at vi skulle konfirmere det. Jeg mener heller ikke, at vi kunne eller skal konfirmere det, så dér vil jeg altså have lov til at melde hus forbi.

Men der er altså problemer foruden dem, ministeren selv har rejst, og vi mener, at de problemer vil kunne afhjælpes ved, at de faglige udvalg får en sådan sammensætning, at de, der sidder i dem, og som skal tage stilling til ansættelser, skal vurdere forskningsopgaver og skal træffe beslutninger om forskningsvilkår osv., også har de nødvendige kvalifikationer, og det vil sige, at de mindst er på samme faglige niveau, når det gælder ansættelser, og har den nødvendige faglige kompetence, når det gælder ansvaret for forskningen.

Det kan ikke være rigtigt, at man i dag på universiteterne træffer beslutninger om forskningsvilkår med deltagelse af mennesker, som – for at bruge professor Aage Henriksens ord i en artikel i Magisterbladet –: »notorisk og dokumenteret ikke har en klap forstand på forskning«.

Derfor ønsker vi også større indflydelse til de faste lærere, som jo i dag er næsten uden indflydelse; sagligheden må ikke vige for ideologiske eksperimentatorer.

I et land som Danmark, hvor det væsentligste grundstof er mennesket selv, kan vi ikke fortsat affinde os med en styrelseslov, der fører til en sænkning af uddannelsernes niveau og dermed de færdiguddannede kandidaters kvalifikationer, en sænkning af forskningens omfang og kvalitet og den store spildtid på grund af omfattende mødevirksomhed.

Vi vil ikke anfægte hverken de studerendes eller det teknisk-administrative personales indflydelse. De studerende skal selvfølgelig have indflydelse på deres egne forhold, og det teknisk-administrative personale kunne man jo give indflydelse, som man gør alle steder i erhvervslivet, gennem oprettelse af samarbejdsudvalg.

Hvis jeg kan tælle rigtigt, står der 85 mandater repræsenterende 6 partier bag dette beslutningsforslag; det er altså et meget stort mindretal, der af den ene eller den anden

grund ønsker ændringer i styrelsesloven. Når man så betænker, at der allerede i 1976 var et flertal inklusive socialdemokratiet bestående af 5 partier, som allerede dengang i betænkningen til et forslag om ændring af styrelsesloven gav udtryk for, at der er problemer med loven, og at de – og nu vil jeg tillade mig at citere igen fra betænkningen – »bør underkastes en nærmere granskning med henblik på at finde veje til at sikre dispositionernes saglige karakter og retskraftige udformning samt at sikre en rimelig og saglig afvejning af hensynet til studietilrettelæggelsen og ressourceforbruget. Endvidere at hensynet til særlig fagkyndighed tilgodeses på passende måde«, ja, så må det da veje tungt i undervisningsministerens overvejelser med hensyn til at få ændret loven.

Halvgaard (FP):

Styrelsesloven er i stigende grad genstand for mistillid. Det afspejles tydeligt fra mange sider både gennem artikler, indlæg i bladene og i pressen og ikke mindst i form af de gentagne forsøg fra politisk side her i folketinget, man har gjort for at få loven ændret på væsentlige områder.

Det må derfor være folketingets pligt og folketingets opgave at genoprette tilliden til, at de milliarder af kroner, der bevilges til undervisning og forskning, anvendes hensigtsmæssigt og til gavn for samfundet. Det er desværre ikke tilfældet i dag, og jeg mener ikke, vi har tid til at vente til 1982 med hensyn til at forberede ændringer af styrelsesloven, som undervisningsministeren foreslår.

Fremskridtspartiet har ligesom andre partier her i folketinget gang på gang taget initiativ til ændring af styrelsesloven, men desværre uden resultat. Derfor finder fremskridtspartiet det mere og mere altafgørende, at der foretages en revision af styrelsesloven for at forhindre en yderligere udvanding af studiernes faglige indhold, for det er jo dér, det er galt; og det kan både professorer og lærere skrive under på. De har igennem de senere år påpeget nødvendigheden af et højere fagligt niveau, men er hver gang kommet i den situation, at deres faglige ekspertise ikke er blevet tilgodeset, fordi beslutningsprocessen i for høj grad er tillagt ikke-faglige organer.

På den anden side har visse studerende kæmpet for at bevare de behagelige tilstande,

[Halvgaard]

hvorfor der har været alt for rigelig tid til at politisere. Derfor er forholdene på mange af vore højere uddannelsesinstitutioner skandaløse, og derfor er det beskæmmende, at folketinget ikke for længst har påtaget sig den opgave at få tingene bragt på plads.

Det gælder forskningen, det gælder undervisningens faglige niveau, det gælder lektor- og professorudnævnelserne, og sidst og ikke mindst gælder det den politisering, som drives på uddannelsesinstitutionerne, som stadig desværre accepteres, og som skatteyderne troskyldigt må betale for.

Efter fremskridtspartiets opfattelse er det på høje tid, at loven revideres. Den har eksisteret i nu ca. 8 år, og skævhederne i loven ses tydeligt. Når fremskridtspartiet er medvirkende som forslagsstiller til beslutningen om at iværksætte en høringsprocedure, er det, fordi vi mener og håber, det kan indebære mulighed for en debat, der kan resultere i en tiltrængt ændring af loven.

For fremskridtspartiets vedkommende er det magtpåliggende at samfundsrette de højere uddannelsesinstitutioner. Det er fremskridtspartiets faste overbevisning, at en gennemførelse af blot nogle enkelte forslag til ændringer af styrelsesloven i løbet af ganske kort tid kan omdanne vore uddannelsesinstitutioner til i langt højere grad at være et virkeligt redskab til gavn for det betrængte samfund.

Hvad ønsker fremskridtspartiet så ændret ved styrelsesloven? Vi ønsker, som vi gang på gang har udtalt, centralstudienævnene nedlagt. Vi ønsker, at fakultets- og fagrådene skal ansætte samtlige kategorier af lærere. Vi ønsker valgreglerne til de kollegiale organer ændret, og vi vil således igen på denne måde prioritere den faglige indsigt højest.

Vi har tidligere foreslået de studerendes samt de teknisk-administrative medarbejders repræsentationsandele nedsat og de videnskabelige medarbejders og læreres repræsentationsandele sat op. Det er vores overbevisning, at især studienævnenes arbejde vil kunne forbedres væsentligt med disse ændringer, idet der jo herved klart vil blive en bredere lærerrepræsentation, eller kort sagt: mulighederne for at genoprette en høj faglig standard i studierne forbedres betydeligt.

Endvidere ønsker vi som tidligere foreslået i vores forslag til ændring af styrelsesloven lovfæstet en høringsret for samtlige lærere og

videnskabelige medarbejdere i spørgsmål om studieordninger, studieplaner og eksamenskrav.

Det er et rimeligt krav, som simpelt hen må være blevet glemt under behandlingen af lovforslaget i juni 1973, og som har haft uoverskuelige konsekvenser for tilrettelæggelserne af studierne siden da.

Fremskridtspartiet har desuden fundet tiden inde til at foreslå, at der åbnes repræsentanter fra erhvervslivet mulighed for at blive repræsenteret i de kollegiale organer, især i forbindelse med indkøringen af de kortere uddannelser. Det vil også betyde, at de styrende organer vil kunne drage stor nytte af den sagkundskab og ekspertise, som disse repræsentanter besidder.

Mulighederne for hensigtsmæssige studieindholdsbeskrivelser forbedres væsentligt, og heraf følger naturligvis, at de færdiuddannede kandidater f. eks. vil have langt større ansættelsesmuligheder i det private erhvervs- liv.

Jeg skal til slut udtale håb om, at dette forslag må blive indledningen til en tiltrængt revision af styrelsesloven.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

I SF ønsker vi ikke styrelsesloven ændret på nuværende tidspunkt, og det er såmænd ikke, fordi vi mener, at den gældende styrelseslov er den bedst tænkelige, men som vi allerede har hørt nogle eksempler på, lægger dette forslag op til ændringer i en retning, som vi absolut ikke kan acceptere.

Vi kender nogenlunde forslagsstillernes holdning til, hvordan de videregående uddannelser skal styres, men vi mangler de radikale; de radikale er medforslagsstillere, og derfor vil jeg spørge de radikale, hvorfor de er gået med, og hvad deres intention med det er.

Når jeg undtager de radikale, mener jeg, at den holdning, de andre partier har til studerende og teknisk-administrativt personale på universiteterne, er udtryk for en under-vurdering af og mistillid til de mennesker, som udfører et stort og kvalificeret arbejde også i de styrende organer.

Vi er ikke principielt imod, at der gennemføres en høring nu – naturligvis, var jeg lige ved at sige. Vi synes, det er spændende at diskutere styrelseslove, og det vil det naturligvis også være rundt omkring på uddannel-

[Marianne Bentsen-Pedersen]

sesstederne, men vi mener ikke, tidspunktet lige nu er det rette til at gå ind i en sådan debat, og det skyldes selvfølgelig bl. a., at vi ikke mener, der skal laves ændringer for øjeblikket. Jeg vil henstille, at man venter og lader styrelsesloven få lidt mere tid til at fungere, før man tager stilling til, om den skal ændres.

Ole Vig Jensen (RV):

Det radikale venstre er medforslagsstiller til denne folketingsbeslutning om iværksættelse af en høringsprocedure med henblik på om muligt at ændre styrelsesloven for de videregående uddannelsesinstitutioner.

Når vi er medforslagsstillere, hænger det ganske enkelt sammen med – og det har vi givet udtryk for indtil flere gange i den seneste tid – at vi ønsker en sådan høringsprocedure sat i gang; jeg tror oven i købet, at startsignalet blev givet af ministeren selv, som på et vist tidspunkt sagde, at det ville hun tage initiativ til.

Jeg vil minde om – og det skulle også være et svar til fru Marianne Bentsen-Pedersen – at det radikale venstre flere gange har været med til at hindre stormløb mod styrelsesloven. Vi har netop ønsket, at den skulle have tid til at blive indarbejdet og at se dens virkninger. Nu har den fungeret i snart 10 år, og så duer det synspunkt ikke længere. Jeg synes, der er rimelig grund til nu at få den vurdering af styrelsesloven, som vi, der står bag dette forslag, har ønsket.

At der så kan være opstået misforståelser under udvalgs mødet, skal jeg ikke benægte – jeg var desværre selv forhindret i at være til stede på grund af rejse i udlandet – men tilbage står et meget enkelt ønske, synes jeg, om, at denne høringsprocedure nu igangsættes, og jeg vil ikke kunne forstå det, hvis ministeren ikke er klar til at gøre det.

Jeg kan sige til fru Marianne Bentsen-Pedersen, at det radikale venstre ikke på nuværende tidspunkt vil udtale sig om, hvor loven skal ændres. Det ville i virkeligheden være en utidig indblanding i den høringsprocedure, der nu skal sættes i gang, og som vi ønsker sat i gang. Vi må nu have svarene ind fra uddannelsesinstitutionerne, og der er understreget såvel mulige flertals- som mindretalsudtalelser og -indstillinger. Lad dem nu få ro til at gøre det arbejde, så skal vi andre nok ytre os på et senere tidspunkt.

Jeg vil i øvrigt spørge ministeren, om det ikke kunne være hensigtsmæssigt, samtidig med at man igangsætter denne procedure, da at få foretaget en mere grundig og dybtgående undersøgelse af denne lovs virkninger og brugbarhed på et enkelt eller to uddannelsesområder inden for alle de videregående uddannelsesinstitutioner, så vi får et godt og grundigt materiale til rådighed, når vi her på et senere tidspunkt skal tage stilling til, om loven skal ændres, og hvordan den skal ændres.

Steen Folke (VS):

Det er rigtigt, som hr. Halvgaard gjorde opmærksom på, at ikke mindst en række partier i folketinget har gjort, hvad de kunne for at skabe uro ved de højere læreanstalter ved gang på gang at fremsætte forslag om forringelser af styrelsesloven.

Hidtil har forsøgene ikke båret frugt, men det er desværre også rigtigt, at socialdemokratiet for længst er svajet for højrevinden, så jeg kan sådan set godt forstå, at undervisningsministeren og hr. Jimmy Stahr er lidt fortrængte over højrepartiernes hastværk; man har jo for længst sagt, at man var rede til at iværksætte sådan en høring, og nu er det altså et spørgsmål, om denne høring skal foregå i 1981 eller i foråret 1982.

Det spørgsmål kan jeg ikke afvinge den store interesse. Det, der er interessant, er, at socialdemokratiet og regeringen altså nu er rede til at bøje sig for højrepartierne og gå i gang med forberedelser til en revision af styrelsesloven.

Nu kan den jo principielt gå i en hvilken som helst retning, det er klart, men man skal ikke have meget konkret kendskab til den politiske beslutningsproces og realiteterne her i folketinget for at kunne forestille sig, hvad det er for en retning, der i givet fald bliver tale om. Vi kan sagtens foreslå ændringer i styrelsesloven, for vi mener ikke, den er spor ideel. Sammensætningen med 50 pct. til lærere og 25 pct. til studerende og TAPere vil vi da hellere have udskiftet med en 33½ pct. fordeling til hver af grupperne, eksempelvis, for slet ikke at tale om forslag som »én mand én stemme« og den slags radikale ting. Der kunne ske alle mulige ændringer i den retning, men alle og enhver ved, at det ikke er det, der er tale om.

[Steen Folke]

Jeg synes, det er interessant, at de radikale nu også er hoppet på denne vogn. Hr. Ole Vig Jensen brystede sig af, at man hidtil havde hindret en række stormløb, og det er rigtigt, men nu deltager man altså selv i et stormløb sammen med stormtropperne til højre i salen – det synes jeg er trist, men måske ikke så overraskende – og i øvrigt med det radikale udgangspunkt, at man ikke vil sige noget om, hvor loven skal ændres; man har ikke nogen politik på området, men vil se, hvad der sker. Hr. Ole Vig Jensen er dog nok heller ikke i tvivl om, i hvilken retning de øvrige medforslagsstillere ønsker ændringer i styrelsesloven; det er der jo blevet givet udtryk for ved mangfoldige lejligheder.

Jeg synes ikke, det er nogen ulykke, at der kommer sådan en høringsprocedure. Nu skal man altså til at bruge en masse tid på de højere læreanstalter til at diskutere det her igen. Det er tid, der måske kunne være anvendt mere produktivt, men det må man så til.

Sidste gang der blev forsøgt et stormløb af lidt større dimensioner, var dengang, da udvalget, hvoraf bl. a. Morten Lange var medlem, kom med et forslag. Det lykkedes at afvise dette forslag gennem omfattende diskussioner på uddannelsesinstitutionerne mellem lærere, TAPere og studerende. Der blev opnået meget udbredt enighed om at afvise det forsøg på forringelse af styrelsesloven, som Morten Lange m. fl. fremlagde, og som jo også havde folketingets flertals bevågenhed.

Meget tyder på, at man nu igen må til at drøfte disse ting ude omkring. Jeg er ret sikker på, at det også denne gang vil resultere i en massiv afvisning fra de højere læreanstalters side af de forslag, som har været til debat herinde gang på gang.

Hvad folketinget så gør i den situation, er jo et andet spørgsmål, altså f. eks. om hr. Ole Vig Jensens parti eller socialdemokratiet vil gennemtvinge nogle ændringer imod det, flertallene ude omkring på de højere læreanstalter ønsker. På den måde kan man måske nok eskalere – jeg tror ikke, det vil bidrage til et frugtbart arbejde på de højere læreanstalter at gå ind i sådanne konfrontationer – men hvis det er det, et flertal herinde ønsker, må man jo til det alligevel.

I anledning af det, der blev sagt om, at ministeren nu vil opfordre til nedsættelse af rådgivende forskningsudvalg, vil jeg gøre

opmærksom på, at jeg ikke var til stede ved det pågældende møde; ellers havde jeg talt imod det, ministeren sagde, men ingen talte imod det. Jeg mener ikke, det er nogen god idé. Det vil jo være de etablerede forskere, der kommer til at sidde dér med de etablerede synspunkter. Yngre forskere kan i mange tilfælde lave meget mere originalt forskningsarbejde, bane nye veje. Det, der vil ske, når man får disse udvalg, vil meget nemt være konserverende, selv om udvalgene kun er rådgivende. Vi ved godt, hvem der kommer til at sidde dér. Jeg synes ikke, det er nogen god idé, og jeg tror ikke, det vil være med til at bane nye veje inden for forskningen, så jeg er en af dem, der er modstander af et sådant forslag. Men jeg forstår, at det kommer under alle omstændigheder og uden at komme til drøftelse her. Ministeren ryster på hovedet; det kan være, jeg misforstod det, men jeg synes, det blev sagt på den måde.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg blev i tvivl om, hvorvidt det var det foreliggende beslutningsforslag, hr. Steen Folke omtalte, idet det jo nemlig ikke går på, hvad der skal ske med styrelsesloven, men alene på at sætte en procedure i gang, som giver uddannelsesinstitutionerne mulighed for at udtale sig om en sag, der mange gange har været diskuteret og ikke altid på et lige sagligt grundlag her i tinget. Jeg er dybt forundret over, at hr. Steen Folke ikke kan tilslutte sig et sådant synspunkt.

Ved at lytte efter, hvad hr. Steen Folke i øvrigt sagde, fik jeg det indtryk, at hr. Steen Folke var mere konservativ, end selv de kræfter længst til højre – sådan som hr. Steen Folke altid deler salen op – ellers er i stand til at give udtryk for. Hr. Steen Folke ønskede, at tingene skulle blive ved det, de var. Det forbavser mig, at man ikke er åben over for, at en lovgivning, der nu har eksisteret i 10 år, måske kunne gøres på en anden måde.

(Kort bemærkning).

Steen Folke (VS):

Hr. Ole Vig Jensen skulle folde ørerne lidt mere ud. Jeg gjorde opmærksom på, at vi sagtens kunne fremsætte nogle ønsker til for-

[Steen Folke]

bedringer af styrelsesloven, og jeg kom endda med konkrete forslag, så jeg er ikke specielt konservativ.

Det afgørende er jo de politiske realiteter i denne sag, hvor hr. Ole Vig Jensen jo er udmærket klar over, hvilke ændringer i styrelsesloven hans medforslagsstillere ønsker, og de går i en anden retning end det, jeg kom med forslag om. Jeg kunne sagtens tænke mig alle mulige fremragende ændringer, men dem er der bare ikke politisk grundlag for.

Det, der muligvis kan blive grundlag for, er reduktion af de studerendes indflydelse, det tekniske personales indflydelse osv., for det er jo det, alle hr. Ole Vig Jensens medforslagsstillere har sagt gang på gang. Derfor skal man være ret naiv, hvis man som hr. Ole Vig Jensen stiller sig op og påberåber sig, at der ikke er nogen, der har sagt noget om, hvad der skal ændres. Nej, det er meget karakteristisk, at de radikale ikke siger noget om det. Men ingen er i tvivl om, hvad alle medforslagsstillerne til dette forslag ønsker sig.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg konstaterer bare, at hr. Steen Folke, når det gælder de politiske realiteter, altid bliver meget stille.

Alfred Hansen (DR):

Der er ingen tvivl om, at de seks forslagsstillende partier, spændende fra det radikale venstre til og med fremskridtspartiet, med dette forslag ønsker at få ændret styrelsesloven. Det fremgår helt klart af forslaget indhold, og jeg skal gerne specielt for hr. Ole Vig Jensen læse op:

»Folketinget opfordrer regeringen til omgående at iværksætte en høringsprocedure med henblik på udarbejdelse af lovforslag osv.«

Derfor er det ikke rigtigt, som hr. Ole Vig Jensen har forsøgt at sige, at denne høringsprocedure så skulle vise, om man muligvis skulle have en ændring. Der står ikke engang eventuelt med henblik på en ændring af styrelsesloven, men der står »med henblik på ændring af styrelsesloven«.

Jeg tror gerne, at hr. Ole Vig Jensen i og for sig mener det, hr. Ole Vig Jensen gerne

ville der skulle have stået i forslaget, men det står der rent faktisk ikke.

Jeg mener, at hvis man vedtager dette forslag, så har man selvfølgelig tilkendegivet, at man ønsker en revision af styrelsesloven under en eller anden form, og for at kunne bane vejen for det er man villig til at få en høringsprocedure. Jeg vil gerne sige, at hvis man har lagt sig fast på en revision i en eller anden retning af styrelsesloven, så er høringen af tvivlsom værdi. Høringen ville i så tilfælde finde sted i en atmosfære, som vil virke som et pres på de berørte grupper, der jo netop skal udtale sig i denne høring.

Retsforbundet er tilhænger af en høring. Vi mener, det er rimeligt, at de berørte grupper inden for de uddannelsesinstitutioner, som er berørt af styrelsesloven, får mulighed for at udtale sig om, hvordan loven har virket. Men tænk, om de nu alle fra professorer, lærere og elever til TAP-personale giver udtryk for, at loven virker særdeles tilfredsstillende, så synes jeg faktisk, det er noget beskæmmende, om man i forvejen i folketinget har lagt sig fast på en ændring af styrelsesloven.

Så når jeg siger, at retsforbundet er tilhænger af en høringsprocedure, vil jeg gerne understrege, at det er under den helt klare forudsætning, at der ikke hermed er tilkendegivet noget ønske om nødvendigvis at foretage en revision af styrelsesloven. Og jeg vil da gerne spørge ministeren, da hun nu har tilkendegivet, at der skal iværksættes en høringsprocedure i foråret 1982, om ministeren ved iværksættelsen af denne høringsprocedure meget klart vil præcisere, at det ikke nødvendigvis skal medføre en revision, men kun, at man ønsker, at de berørte grupper skal udtale sig. Hvis ministeren kan give tilsagn om dette, vil jeg være tilfreds med ministerens redegørelse her ved dette beslutningsforslags behandling, men jeg synes, det er meget vigtigt at få præciseret, at det må være resultatet af høringen, der skal give folketingets medlemmer mulighed for at tage stilling til, om der skal finde en revision sted. Det er muligt, der skal finde en revision sted. Det er muligt, der skal hugges en hæl og klippes en tå hist og her. Retsforbundet mener ikke, der er oplagte begrundelser for at foretage en ændring; men hvis høringsproceduren viser, at der er nogle ting, som ikke rigtig fungerer tilfredsstillende, så må vi selvfølgelig drøfte

[Alfred Hansen]

det i folketinget. Men det er vigtigt, at høringsgen finder sted under vilkår, under forhold, hvor der ikke på forhånd er sagt, hvad der skal ske, hvorved man kan påvirke de udtalelser, der måtte komme under denne høring.

Retsforbundet må altså tage afstand fra forslaget, som det er udformet. Vi er tilhængere af en høringsprocedure, og det havde været i orden, hvis man havde formuleret forslaget sådan, men der står altså en høringsprocedure med henblik på udarbejdelse af lovforslag.

Jeg kan se, at ordføreren for forslagsstillerne, fru Mimi Jakobsen, ryster opgivende på hovedet. Det er nok på grundlag af mine udtalelser, det kan da næppe være andet. Da vil jeg gerne sige til fru Mimi Jakobsen, at der står i bemærkningerne til forslaget bl. a., at

»...det under tidligere debatter er blevet klart, at der nu for første gang er flertal for at iværksætte forberedelserne til en ændring af loven.«

At iværksætte forberedelserne til en ændring af loven. Disse forberedelser til en ændring af loven er den høringsprocedure, som forslaget lægger op til. Men det er en helt klar målsætning for forslagsstillerne, at der skal finde en revision sted. Det mener retsforbundet ikke at der ubetinget skal.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil bevidst vente lidt med at svare hr. Alfred Hansen, for jeg må lige bearbejde hans indlæg i baghjernen. Jeg synes, det var så modstridende, at det ikke rigtig er gået op for mig endnu, ud over at hr. Alfred Hansen talte meget varmt for, at man skulle tage høringsgen; til gengæld ville han ikke støtte forslaget, som går ud på at iværksætte høringsgen. Men det må jeg vende tilbage til.

Jeg vil gerne starte, mens jeg husker det, med at sige fra hr. Chr. Christensen fra kristeligt folkeparti, at han ikke kan være til stede, men at han selvfølgelig varmt støtter forslaget. Så har jeg husket det.

Ministeren startede med at sige med et lidt træt smil, at nu havde dette været drøftet adskillige gange, og det er vi ganske enige med ministeren i, men det behøver det jo ikke at være mindre rigtigt af.

Ministeren har også ved utallige lejligheder sagt, at nu måtte vi jo se, hvordan loven

virkede et stykke tid endnu, inden vi satte denne høring i gang, og det er i hvert fald blevet mindre rigtigt med årene, så meget kan siges.

Ministeren var også inde på, at nu skulle det ikke være lige i øjeblikket, fordi der var disse ubehagelige økonomiske vanskeligheder på universiteterne. Det kan der jo være noget om at der er. Men jeg vil da gerne bede ministeren stille sig herop og garantere, at der ikke er det i 1982, for mig bekendt skal der også foretages besparelser i 1982. Det skulle undre mig meget, om universiteterne ville komme og sige: nu er vi fri og frank for alle bekymringer, hvad angår vores budgetter i 1982, så nu har vi sandelig tid til en høring. Jeg tror overhovedet ikke, det er holdbart. Universiteterne får lige så travlt næste år med at passe sig ind under nogle økonomiske rammer, og derfor er det ikke noget argument for ikke at sætte det i gang nu. Så kan vi udsætte det på ubestemt tid, men det er som bekendt ikke det, forslagsstillerne ønsker med forslaget.

Jeg bliver også nødt til at blande mig i diskussionen om, hvad der er foregået i uddannelsesudvalget, selv om vi jo alle står i den mærkelige situation, at vi ikke må referere fra udvalgsmøder, men nu har alle jo gjort det, så jeg skal nok gøre det meget indirekte, hr. formand.

Jeg vil gerne sige, at mig bekendt er der ikke i det udvalgsmøde givet noget tilsagn fra nogen. Alene det, at hr. Steen Folke i dag med rette kan sige – han var slet ikke til stede – at der var ikke indkaldt med henblik på en aftale af nogen som helst art, og at nogen har nikked på de rigtige eller på de forkerte tidspunkter, og at nogen har rystet på hovedet, det ved jeg i hvert fald at jeg gjorde, så ministeren både har måttet kunne se og høre det, kan jeg ikke begribe kan tages som en aftale. Jeg husker – jeg må gerne referere, hvad jeg selv har sagt – jeg husker, at jeg udtrykkelig spurgte ministeren, med hvilken begrundelse man med henblik på dette forskningsudvalg lige ville vælge forskningen ud, fordi for CD var det lige så væsentligt, at man også overvejede spørgsmålet om stillingsbesættelser og spørgsmålet om fagenes overordnede indhold, altså de store retningslinjer for fagenes indhold. Det var for os lige så væsentligt at få taget ud af den almindelige demokratiske proces som forskningen.

[Mimi Jakobsen]

Det spørgsmål stillede jeg, og det kan ikke umiddelbart tages som begejstring for ministerens forslag om forskningsudvalget. Det er muligt, jeg har strakt mig til at sige, at det kunne da måske ikke skade, men i hvert fald har jeg ikke på noget tidspunkt forstået, at det skulle tages som et alternativ til at sætte denne høringsprocedure i gang. Disse forskningsudvalg kan udmærket nedsættes den dag i dag, uden at det forstyrrer dette forslag.

Så vil jeg gerne understrege som ordfører for forslagsstillerne, at der er ikke enighed mellem forslagsstillerne om, hvad der skal ændres, hvor meget der skal ændres, og hvorledes der skal ændres. Det er ikke aftalt, og derfor siger forslaget alene, at høringsproceduren skal sættes i gang. Men det er da også klart, hvis forslagsstillerne havde en tro på eller en formodning om, at vi i høringen ville høre noget om ting, der skulle rettes. Hr. Steen Folke sagde i dag, at han mente, der var ting, der kunne blive rettet, og det er der flere partier der mener der er. At de så går i stik modsatte retninger, er noget andet. Men der er en bred enighed blandt forslagsstillerne om, at der nok er nogle ting, vi skal se på, men vi skal have at vide fra institutionerne og fra disse forskellige grupper, hvad de føler der foregår omkring den nuværende styrelseslov. Så simpelt er det, og så vil jeg gerne vende mig til hr. Alfred Hansen.

Det er da klart, at vi ikke indkalder en stor høring og spilder en bunke menneskers tid, hvis vi i forvejen har bestemt, at det skal gøres på en ganske bestemt måde, eller at det slet ikke skal gøres. Men der er ingen aftaler blandt disse forslagsstillende partier om, at vi skal gå i en bestemt retning. Hver især har vi vores opfattelse, og det er også kommet frem under tidligere debatter, men det behøver ikke at betyde, at det nu på forhånd er afgjort, at det vil blive gjort sådan eller sådan.

Jeg vil gerne også som ordfører for forslagsstillerne spørge fru Marianne Bentsen-Pedersen, der retter den beskyldning mod os, at vi har mistillid til de studerende, mistillid til TAPerne og i det hele taget en nedladende holdning: hvad har vi et undervisningssystem til, hvis ikke års indsigt, viden og erfaring i et fag berettiger til, at man med større vægt kan ytre sig om dette fag? Hvad har vi så overhovedet uddannelserne til? Hvad skal vi med dem? Der må da være nogle mennesker,

der lærer noget mere, der har en større erfaring, og som så med større vægt kan udtale sig end andre. Ellers kan jeg ikke se, hvad vi skal med de uddannelser overhovedet, og jeg tror dog ikke, fru Marianne Bentsen-Pedersen er af den opfattelse – det havde da i hvert fald været noget nyt. Men det vil jeg gerne have et svar på: hvad uddanner vi folk til? Hvad ansætter vi dem for? Vi kan jo kalde dem ind fra gaden.

Og så vil jeg gerne til sidst som CDs ordfører sige, at på tre områder finder CD det afgørende at vi får ændringer. Det er spørgsmålet om forskningen, forskningsbevillinger, hvad skal der forskes i. Her må det være fagkyndigheden og fagkyndige folk, der udtaler sig. Det drejer sig om stillingsbesættelserne, hvor det ikke er en almindelig demokratisk proces, der skal afgøre, hvem der skal ansættes som lektorer og professorer og undervisere på de højere læreanstalter. Og det er endelig de overordnede rammer for fagenes indhold. Man kan ikke forlange, at 1. års studerende eller kontorpersonale skal kunne bedømme, hvad der er behov for i et fag. Det må være folk, der har årelang erfaring i dette fag, som har undervist i det, som har været ude fra institutionen måske og mærket, hvad behovet blev i erhvervslivet, der kommer ind og fortæller, hvad kravene bør være til dette fag. Men det var altså sagt som CDs ordfører, vil jeg gerne understrege, og ikke på forslagsstillerens vegne.

Men jeg må så til sidst sige til hr. Alfred Hansen, at han den 28. november 1980 ved behandlingen af CDs forslag om et ligemandsprincips indførelse ved ændring af styrelsesloven i sp. 3363 sagde:

»Jeg synes, det må veje tungt, hvad ministeren kommer frem til i sin analyse af, hvordan den nuværende styrelseslov fungerer, og det synes jeg vi skal stille nogle spørgsmål om i udvalget.«

Og så siger hr. Alfred Hansen videre:

»Generelt mener jeg ikke, der er behov for større ændringer.«

Det vil jeg gerne give hr. Alfred Hansen ret i. Jeg har ikke forsøgt at gøre mig til talsmand for, at retsforbundet nogen sinde har sagt, at nu skal vi ændre styrelsesloven, det ved jeg godt, og jeg ved også, at retsforbundet og CD er uenige om, hvordan det skal gøres, men jeg kan alligevel ikke forstå hr. Alfred Hansens ræsonnement, når han selv

[Mimi Jakobsen]

siger, at det vil veje tungt, hvad ministeren kommer frem til i sin analyse, at man så afviser et forslag. Det kan jeg ikke indse, og det vil jeg gerne have en lille diskussion med hr. Alfred Hansen om.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg har kun nogle ganske få bemærkninger til det, der er blevet sagt fra ordførernes side.

Den første skal være til hr. Ole Vig Jensen, som ville mene, at det ligefrem var mig, der havde taget så at sige initiativet til forslaget her. Det vil jeg gerne fralægge mig familieskabet til. Det, jeg har sagt, var, at jeg mente, der skulle foretages en høring om styrelsesloven, men så sandelig ikke før 1982, så jeg vil altså gerne lige have, at hr. Ole Vig Jensens bemærkning ikke kommer til at stå som det sidste, der er sagt vedrørende denne sag.

Så i forbindelse med fru Mimi Jakobsens bemærkninger: jeg blev direkte stillet over for spørgsmålet, om der ikke også ville være besparelser i 1982. Det skal jeg undlade at udtale mig om på indeværende tidspunkt, men blot sige, at det var sådan set ikke det argument, jeg overhovedet førte frem, for det, jeg sagde i mit første indlæg, og som jeg i øvrigt har sagt ved tidligere lejligheder også, er, at det vil være en virkelig prøve på omfanget af styrelseslovens bæredygtighed, om man på institutionerne kan klare de nuværende økonomiske vanskeligheder på en sådan måde, at de beslutninger, der i den anledning må træffes, bliver baseret på hensynet til institutionernes vel. Det, jeg altså har sagt, er, at her er et yderligere erfaringsgrundlag i styrelseslovens virke, hvis man tog en sådan periode med, inden man talte høring. Jeg har ikke i denne forbindelse talt om den belastning, det kunne være for institutionerne.

Når fru Mimi Jakobsen siger, at hun ikke på noget tidspunkt har forstået, at mit forslag om forskningsudvalg var alternativ til høring, så må jeg sige, at det er altså ikke min skyld, for jeg må også gerne citere, hvad jeg har sagt i udvalget, og jeg sagde samfulde fire gange: jeg gør udvalget opmærksom på, at dette forslag fra mig er alternativet til at sætte en høring i gang, idet jeg føjede til: jeg vil ikke bede institutionerne om at lave så-

danne rådgivende forskningsudvalg for 3 eller 6 måneder senere at komme og belaste dem med en høringsprocedure. Det blev sagt fire gange i udvalget; at fru Mimi Jakobsen så ikke har forstået det, må jeg jo så tage til efterretning, når hun siger det.

I øvrigt vil jeg om diskussionen om, hvad der fandt sted i udvalget, sige, at jeg synes ikke rigtig om den diskussion. Jeg ved godt, det var mig selv, der startede med en bemærkning om den. Jeg har ved anden lejlighed efter samråd drøftet det med hr. Bertel Haarder, og jeg tror i og for sig, at vi kom til at se meget enigt på tingene, og vi fandt forklaringen på, hvordan det var gået, som det gik, med den drøftelse i udvalget, og i hvert fald har det jo ikke nogen mening at græde over spildt mælk; det er jo sådan set den nuværende sags tilstand lidt uvedkommende, hvad der på det tidspunkt gik for sig.

Så vil jeg blot til hr. Bertel Haarder, der stillede mig nogle konkrete spørgsmål om teknika, sige, at de nye vedtægter, nye regler, for teknika er ikke styrelseslovens, men nogle særlige regler, der er udarbejdet; og hvad angår anmodningen om at vente med dem, må jeg afslå den, al den stund de allerede er underskrevet.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Til fru Mimi Jakobsen vil jeg gerne sige, at uddannelse bliver aldrig for mig noget kriterium for, om man frit kan udtale sig. Aldrig. Men om det konkrete vil jeg så godt sige, at jeg mener ikke, når der er tale om ansættelser, at det så ensidigt er et spørgsmål, der bør afgøres af andre, der er ansat. Uddannelse eller undervisning er jo et sammenfald af studerende og ansatte, og derfor er det meget naturligt for mig, at alle berørte parter er med til at diskutere tingene og er med til at have indflydelse, men uddannelse bliver aldrig et kriterium for at få lov til at udtale sig.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg mener ikke, jeg sagde uddannelse. Jeg mener, jeg rejste spørgsmålet om et uddannelsessystem. Det er rigtigt. Men det, jeg talte om, var erfaring og viden gennem år og i kraft af den stilling, man har, eller den ud-

[Mimi Jakobsen]

dannelse, man har, men det er et spørgsmål om fagkyndigheden. Det er jo dér, jeg drejer den hen, og det er det, jeg spørger om: er det ikke noget, der tæller? Er det ikke noget, der tæller, at man har været ansat i et fag i en lang række år, at man har undervist i det fag en lang række år, at man har forsket i det fag en lang række år? Giver det ikke anledning til, at éns ord om det pågældende fag må falde med større vægt end en førsteårs-studerendes, der næppe har snuset til faget endnu?

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jo, selvfølgelig tæller erfaringer. Det er da givet. Men jeg mener også, at erfaringer betyder, at man er blevet undervist. Man har prøvet, hvad det vil sige at have forskellige slags lærere, og derfor er det da også en erfaring, der skal drages med ind, når man skal ansætte lærere.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Det kan i hvert fald ikke være en erfaring, at det teknisk-administrative personale skal udtale sig om stillingsbesættelser, for det teknisk-administrative personale har ikke prøvet at blive undervist af de pågældende og skal heller ikke bruge deres tid på det. Jeg er i hvert fald ikke enig i, og det kan vi så muligvis slutte af med, at det, at man har gået og fulgt en undervisning – eller også kender man slet ikke den pågældende – skal kunne give anledning til, at man kan ansætte, jeg var lige ved at sige Gud og hvermand. Man kan være med ved samtlige ansættelser, men det mener jeg afgjort ikke er erfaring nok. Der er også noget, der hedder, at der er nogle faglige kvalifikationer, der skal være i orden, og det må nu være meget svært for en 1. eller 2. års studerende at vurdere, hvorvidt den pågældende lærer har de faglige kvalifikationer i orden til det pågældende fag, som vedkommende ikke selv er blevet undervist i nogen sinde.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg forstod fru Mimi Jakobsen sådan, at vi nu bør bringe de korte bemærkninger til afslutning. Jeg er ganske enig.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Ja, så skal jeg gøre det meget kort. Jeg vil godt sige, at TAPerne er jo også en samarbejdspartnerinstitution og skal derfor også være med. Og hvem de studerende vælger, om det er en 1. års studerende eller det er en 5. års studerende, må blive de studerendes ansvar.

Bertel Haarder (V):

Jeg tror, ministeren citerede sig selv fuldstændig korrekt, og det var netop de citerede udtalelser, som gjorde, at jeg i hvert fald blev klar over, at så måtte der altså mere til. Så måtte der tages et initiativ, for hvis ministeren nu begynder at nedsætte disse rådgivende forskningsudvalg, som er udmærkede i sig selv, i den tro, at så kan vi sove videre med de uholdbare elementer i styrelsesloven, vi har, så var det så meget mere påkrævet at skynde sig at få lavet dette forslag. Det blev lavet få minutter efter, at ministeren havde forladt udvalget, og derfor beklager jeg misforståelsen.

Ministeren sagde, at den nye styrelsesordning for de danske teknika er underskrevet. Jeg vil gerne spørge: er den også puttet i konvolutter og sendt ud til institutionerne? Jeg vil godt have ret klar besked om det, fordi man jo skylder ministeren en meddelelse om, hvad der er på vej. Jeg vil gerne sige, at jeg har udfærdiget et udkast til forslag til folketingsbeslutning, så jeg opfordrer ministeren til at gemme den sag, indtil der er kommet en afklaring. Det er af hensynsfuldhed over for ministeren, at jeg siger det. Jeg håber, at en række partier vil være med til det, og jeg håber, hvis ministeren ikke har afsendt det, at hun så vil vente med at afsende det, til hun lige ser, hvad folketinget siger til den sag.

Alfred Hansen (DR):

Jeg mener ikke, ministeren svarede på mit spørgsmål om, hvorvidt ministeren klart vil præcisere, at iværksættelsen af en høringsprocedure ikke skulle tages som udtryk for, at der skulle finde en revision af styrelsesloven sted.

Og så vil jeg gerne koncentrere mig om fru Mimi Jakobsens bemærkninger. Jeg har erfaring for, at fru Mimi Jakobsen normalt

[Alfred Hansen]

har meget nemt ved at forstå, hvad der bliver sagt fra talerstolen, og derfor er jeg skuffet over, at jeg ikke har formået at udtale mig på en sådan måde, at fru Mimi Jakobsen også har kunnet forstå det, som jeg har sagt. Jeg skal forsøge at gentage det.

Forslaget lægger op til en høringsprocedure med henblik på en revision af styrelsesloven. Jeg har sagt, at vi kan støtte forslaget om en høring, men under den helt klare forudsætning, at det præciseres, at det ikke er givet, at det skal medføre en ændring af styrelsesloven. Vi synes, der er en klar forskel på det, som loven tilsigter, og så det, jeg på retsforbundets vegne har givet udtryk for. Og når fru Mimi Jakobsen henviser til, hvad jeg tidligere har sagt på retsforbundets vegne, så er det rigtigt, at jeg har præciseret gang på gang fra denne talerstol, at jeg ikke mener, der skal finde større ændringer sted. Det er min holdning på forhånd uanset høringsproceduren. Og det er også rigtigt, at jeg har sagt, og det vil jeg gerne stå ved, at det bør veje tungt, hvad ministeren vil sige efter sin analyse af situationen. Det er altså efter en høringsprocedure.

Det må være naturligt, at det så er ministeren, der først og fremmest vurderer, hvad der er kommet af udtalelser i denne høring, og så må folketetinget naturligvis diskutere, om høringens resultat danner baggrund for en revision af styrelsesloven. Men denne høring skal finde sted i en atmosfære, som ikke lægger op til en konfrontation, og som ikke lægger op til, at der skal ske en ændring, for så mener jeg faktisk, at høringsproceduren er noget i retning af en narresut.

Fru Mimi Jakobsen har jo klart sagt, at forslagsstillerne ikke har taget hensyn til, hvad der skal ændres, hvor meget der skal ændres, eller hvorledes der skal ændres, men derved har fru Mimi Jakobsen jo sagt, at forslagsstillerne mener, der skal ændres, og det må jeg altså tage afstand fra, for det er ikke sikkert, at der skal. Fru Mimi Jakobsen har jo selv erklæret, at CD er indstillet på ændring på tre punkter: forskning, stillingsbættelse og fagenes indhold, og derfor vil jeg gerne spørge fru Mimi Jakobsen, om hun fortsat vil mene, at der skal finde ændring sted på de tre store områder.

Hvis nu resultatet af høringsproceduren siger, at der ikke bør foretages ændring, hvis nu alle berørte parter i denne høring giver

udtryk for tilfredshed med styrelsesloven, som den fungerer, vil fru Mimi Jakobsen så fuldstændig ignorere disse udtalelser og sige: ja men vi ønsker fortsat styrelsesloven ændret? Så har fru Mimi Jakobsen jo selv levet beviset for, at høringsproceduren er en ren narresut, at det er en illusion, at det ingen praktisk betydning får for, at styrelsesloven skal ændres på en eller anden måde.

Ole Vig Jensen (RV):

I sin svartale til mig korrigerede ministeren min udtalelse om, at det var ministeren, der nærmest havde taget initiativet, og det var nok lidt stærkt sagt, men i hvert fald har ministeren inspireret også, tror jeg, andre end os til, at vi nu igangsætter denne høringsprocedure, idet ministeren i en behandling her i salen af det samme emne den 28. november 1980, spalte 3359 i tidenden, siger:

»En eventuel revision af loven bør tage sit udgangspunkt i en høring af de højere uddannelsesinstitutioner med hensyn til deres erfaringer vedrørende styrelsesloven i de år, den har fungeret. Jeg er af den opfattelse, at ved en sådan høring må ministeriet sikre sig at blive gjort bekendt med eventuelle mindretalsudtalelser.«

Og det er fornuftig snak. Så er det rigtigt, at ministeren ikke ved den lejlighed satte noget årstal på, det er sket siden, vistnok i det famøse udvalgmøde. Men egentlig synes jeg, at ministeren på et tidligere tidspunkt har erklæret sig enig med os i, at det er rigtigt, at vi igangsætter en høringsprocedure, før vi påbegynder en egentlig revision af loven.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige til hr. Alfred Hansen, at det var nok logikken, jeg ikke rigtig forstod, og ikke hr. Alfred Hansens fremstillingsmåde. Men der var noget, der ikke rigtig hang sammen, og det mener jeg stadig væk ikke det gør. Jeg er ked af det, hr. Alfred Hansen, men jeg mener ikke, det hænger sammen.

Hr. Alfred Hansen erkender selv at have sagt, at retsforbundet ikke mener, at der skal større ændringer til. Det er vi enige om. Ja men centrum-demokraterne mener nok, der skal større ændringer til, men hr. Alfred Hansen har altså heller ikke udelukket, at

[Mimi Jakobsen]

der skal finde ændringer sted, det vil hr. Alfred Hansen lade afhænge af høringsproceduren. Glimrende, ja men så lad den komme i gang. Og så vil jeg gerne opfordre hr. Alfred Hansen til at støtte dette forslag, for hr. Alfred Hansen ved udmærket godt, at den situation vil ikke opstå, hvor man fra samtlige de hørte organer får at vide, at det er pragtfuldt, det hele fungerer, som det skal. For hvis hr. Alfred Hansen læser bare halvt så mange aviser, som jeg gør, så ved hr. Alfred Hansen, at der jævnlig fra disse mennesker, der sidder rundt omkring i konsistorier, i studienavn og i forskningsudvalg, kommer netop indvendingerne om, at man bruger for megen tid på møder, og at det bliver for lemfældigt, hvem der bliver ansat, og at disse forskningsbevillinger bliver urimeligt behandlet. Det er de mennesker, der fortæller os det, det er ikke noget, vi sidder i elfenbenstårnet i CDs gruppeværelse og finder på, hr. Alfred Hansen. Og derfor må jeg tillade mig at betegne hr. Alfred Hansens fantasi som veludviklet, hvis hr. Alfred Hansen virkelig tror, at man kunne få en situation, hvor alle synes, det hele fungerer godt. Den kommer ikke til at opstå. Derfor kan hr. Alfred Hansen lade den bekymring ligge, og så vil jeg opfordre hr. Alfred Hansens parti til endnu en gang at overveje at støtte dette forslag. Lad den høring komme i gang, og så kan vi hver især bagefter slås om, hvad der skal ændres, om der skal ændres osv. Det har jeg ikke noget imod. Men høringen må i gang. Ministeren mener også, der skal en høring i gang, inden man foretager en ændring, det er kun spørgsmålet om tidspunktet, vi er uenige om.

Jeg vil i øvrigt ikke gå ind i udvalgsrådet én gang til, blot sige, at jeg helt kan tilslutte mig, hvad hr. Bertel Haarder sagde: det er ikke som erstatning for denne lovændring, at man nedsætter nogle rådgivende forskningsudvalg, det er ikke nok; men det kunne da godt være, det var en god idé at gøre det som en begyndelse til en bedre ordening.

Arne Melchior (CD):

Jeg føler trang til at blande mig et øjeblik i spørgsmålet om TAPernes medvirken, idet der også i dag faldt bemærkninger om, at der skulle være nedladende følelser om det tekniske og administrative personale fra nogle partier eller nogle medlemmer af folketinget.

Jeg synes, det er så urimeligt, at man opererer med noget sådant. Jeg kunne selvfølgelig henvise til – og det gør jeg altså også hermed – professor Tage Kaarsteds artikler i nyere tid og hans eksempler på, hvem der skal bestemme hvad. Og jeg har selv gennem årene brugt disse eksempler: om hospitalspersonale, portører og sygeplejersker skal være med til at bestemme, hvilke piller der skal ordineres, eller om der skal opereres, og hvor dybt der skal skæres, eller hvem der skal ansættes som overlæge, eller hvordan det foregår i en butik, når der skal købes ind, om alt personalet gennem at afgive sin stemme om, hvilke farver eller modeller eller mængder der skal indkøbes, skal have samme indflydelse, for hvis ikke de får den samme indflydelse som direktøren eller disponenten, så er man åbenbart nedladende over for den del af personalet.

Men min egentlige hensigt med at tage det emne op igen, især selvfølgelig som fortsættelse af fru Marianne Bentsen-Pedersens indlæg her, er at henvise til, hvad der foregår her i folketinget. Jeg har været med til som medlem af folketingets præsidium at skulle ansætte den første full-time pressechef her i folketinget. Hvem bestemte, hvem der skulle ansættes? Det gjorde præsidiets suverænt. End ikke presselovens medlemmer blev spurgt om, hvem de syntes der skulle ansættes. Det synes fru Marianne Bentsen-Pedersen måske er forkert? Og vi skulle selvfølgelig også have været rundt hos folketingsbetjentene og hos de forskellige sekretærer og hos rengøringspersonalet og hos kantinen eller restaurantens personale. Al ære dem alle sammen, og de er lige værdifulde på hver sin plads – når de gør deres pligt – som nogen herinde i denne sal er, men vi er ikke så tåbelige, at vi tror, at de bør have indflydelse på det, og jeg er overbevist om, at de pågældende heller ikke føler noget savn der-ved.

Der er senere blevet udnævnt en ny folketingssekretær, og jeg er bekendt med, at der heller ikke ved den lejlighed har været en sådan runde. Og hvis man endelig vil, så skal man da give de flest mulige lejlighed til at udtale sig, men at de skulle have stemmeret og stemmeret med lige vægt sammen med dem, der er sat til at udføre beslutningen, og som bagefter har ansvaret for den beslutning, der er truffet, og som de ene må tage følger-

[Arne Melchior]

ne af, går ikke. Det må vistnok siges at være langt ude, og derfor dette hjertesuk over, at man kan blive ved med at kritisere mennesker for at se ned på nogle, som man respekterer for udførelsen af deres arbejde, lige så vel som vi andre kræver at blive respekteret for udførelsen af vort.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg vil gerne over for hr. Alfred Hansen beklage, at jeg ikke i første omgang fik svaret på det spørgsmål, han stillede mig, og jeg vil gerne endnu en gang understrege i forbindelse med høringen, at jeg er ikke tilhænger af en høring nu, men jeg er enig i, at ved den høring, der skal komme på et tidspunkt, skal vi spørge institutionerne om deres erfaringer vedrørende loven med henblik på, at vi kan vurdere, hvorledes loven har fungeret, og vi skal ikke med en høring lægge op til, hvad der skal ske i fremtiden; det må være et erfaringsgrundlag for en vurdering, vi skal spørge om; dette skal vi og ikke mere.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg stillede et spørgsmål, nemlig om det nye cirkulære om styrelsen på teknika er afsendt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Enggaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af folketinget Askjær Jørgen-

sen (FP) og Glensgård (FP) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykkerne nr. 285, 286, 287 og 292 vedrørende aktivitetsforøgelse i forbindelse med udlusningsforanstaltninger, produktionsprogrammer, EFG-uddannelser samt uddannelse af specialarbejdere m. v. tilbage fra finansudvalget.

(Beslutningsforslag nr. B 103).

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Kulturudvalget (1/4 81):

Udtræder: Bundgaard Nielsen (V)

Ny stedf.: Nathalie Lind (V)

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Askjær Jørgensen (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykkerne nr. 285, 286, 287 og 292 vedrørende aktivitetsforøgelse i forbindelse med udlusningsforanstaltninger, produktionsprogrammer, EFG-uddannelser samt uddannelse af specialarbejdere m. v. tilbage fra finansudvalget.

(Beslutningsforslag nr. B 103).

Jeg skal i øvrigt henvise til forslaget tekst og de bemærkninger, der ledsager dette.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Enggaard):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 2. april 1981, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 17.32